

Sygnatura akt VI Ka 823/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 stycznia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Schoenborn

Sędziowie SSO Grażyna Tokarczyk (spr.)

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Natalia Skalik-Paś

sprawy **S. S. (S.), syna R. i E.**

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 57 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 13 czerwca 2014 r. sygnatura akt IX W 477/13

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 200 zł (dwieście złotych).

sygn. akt VI Ka 823/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 13 czerwca 2014 r. sygn. akt IX W 477/13 uznał S. S. za winnego popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks i za to skazał go na karę grzywny w kwocie 2000 złotych.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zaniechanie terminowego wpłacania podatku VAT miało charakter uporczywy podczas, gdy prawidłowe ustalenia faktyczne prowadzą do odmiennego wniosku, co miało wpływ na treść orzeczenia albowiem okoliczność ta stanowi znamię wykroczenia, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zachowanie obwinionego stanowiło jeden czyn zabroniony podczas, gdy prawidłowe ustalenia prowadzą do wniosku, że były to ewentualnie dwa czyny.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Apelujący na rozprawie odwoławczej złożył alternatywny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności wykroczenia skarbowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, a kontrola odwoławcza przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego, zaskarżonego orzeczenia, jego uzasadnienia oraz analiza uzasadnienia środka odwoławczego skutkuje koniecznością uznania apelacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Uchybieniem, którego miał dopuścić się Sąd orzekający jest zdaniem apelującego błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, taki błąd, wynika bądź z niepełności postępowania dowodowego, bądź z przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Może, zatem być on wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenę dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach nieudowodnionych. Trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu (wyrok SN z dnia 24.03.1974 roku, sygn. II KR 355/74).

Naruszenia powołanych wyżej zasad nie tylko nie sposób dopatrzeć się analizując przebieg postępowania, zapadły wyrok oraz pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia, apelujący nie wskazał również dających się zaakceptować racji świadczących o przekroczeniu przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez wnioskowanie nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, bądź też poczynienie ustaleń nie znajdujących odzwierciedlenia w treści przeprowadzonych dowodów.

Trafnie Sąd I instancji podkreślił, że oskarżony wprawdzie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale potwierdził, że nie płacił podatków terminowo. Próbuąc wskazywać okoliczności, które jego zdaniem miałyby wykluczać możliwość przypisania mu sprawstwa i winy, powołał takie okoliczności, które co najwyżej mogły zmierzać do złagodzenia odpowiedzialności. Nie można bowiem w ujawnionych realiach sprawy uznać, że sytuacja finansowa uniemożliwiła regulowanie zobowiązań podatkowych, czy też, że oskarżony podejmował prawidłowe i skuteczne działania, w celu uzgodnienia z fiskusem sposobu regulacji tych należności tak, aby nie narażać się na odpowiedzialność, nie tylko karną.

Sąd orzekający prawidłowo ocenił, że sytuacja firmy była trudna, ale to nie upoważniało oskarżonego do samowolnego decydowania o odstępowaniu od odprowadzania należności podatkowych, czy też zwłoki w realizacji tego obowiązku, co w istocie stanowiło kredytowanie działalności firmy.

Sąd I instancji skrupulatnie przeanalizował sytuację oskarżonego wynikającą nie tylko z jego wyjaśnień, ale przede wszystkim dokumentów, słusznie dochodząc do wniosku, że zarówno w początkowej, jak i końcowej części okresu zarzucanego czynu oskarżony uporczywie nie wpłacał w terminie podatku od towarów i usług.

Słusznie Sąd wskazał, że dla przyjęcia uporczywości, w świetle nie spornego stanowiska judykatury może dojść już w wypadku jednorazowego, a długotrwałego zachowania sprawcy, a tym bardziej może mieć to miejsce w sytuacji cykliczności zachowań.

O tym przekonuje min. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28.11.2013 r. sygn. I Kzp 11/13, gdzie Sąd ów wskazał, że na zaistnienie znamienia uporczywego niewpłacania podatku w terminie, będącego warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s., może wskazywać zarówno cykliczność zachowań podatnika, polegająca na umyślnym niestosowaniu się do wymogu terminowego płacenia podatku, jak i jednorazowe, ale długotrwałe zaniechanie przez niego uregulowania podatku płaconego jednorazowo, mające miejsce już po terminie płatności tego podatku, a więc gdy ma on uregulować go już jako zaległość podatkową, jeżeli zachowanie to wskazuje, że zamiarem podatnika w momencie upływu terminu płatności podatku było uporczywe jego niewpłacanie, a więc odsunięcie uregulowania tego podatku na dłuższy okres (OSNKW 2014/1/3).

Oskarżony istotnie terminowo składał deklaracje podatkowe i co do zasady regulował z opóźnieniem należności, ale to potwierdza, że świadom był swoich obowiązków podatkowych, uchylał się od ich terminowej realizacji w sposób zawiniony, umyślnie i uporczywie, powielając swe zachowania.

Zarzuty apelacji w istocie są bardzo ogólnikowe, a w uzasadnieniu środka odwoławczego trudno doszukać się ich uzasadnienia, prócz manifestowania niezadowolenia strony z faktu przypisania uporczywości.

Nie przekonuje też twierdzenie obrońcy o potrzebie podzielenia okresu zarzutu na dwa odrębne czyny, co do zasady byłoby to oczywiście niekorzystne, ale obrońca widziałby w tym potrzebę uznania, że w jednym z owych okresów nie można przypisać oskarżonemu winy. Wskazana przerwa nie obala jednak ustaleń Sądu, zwłaszcza, wobec braku w jednym wypadku deklaracji, nie jest to okres który mógłby istotnie rzutować na odmienną ocenę jednego z fragmentów zdarzenia w sytuacji, gdy zachowania sprawcy są tożsame, tym samym również motywowane.

Niezrozumiały w świetle obowiązującej regulacji prawnej jest wniosek obrońcy o przedawnieniu karalności zachowania oskarżonego. Zgodnie z art. 51 § 1 kks- karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok (...), w myśl § 2 - jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu, co oznacza to nie mniej, nie więcej niż to, że wszczęcie postępowania w terminie roku od jego popełnienia, a miało to miejsce w niniejszej sprawie, powoduje, że łączny okres przedawnienia wynosi 3 lata, a taki nie upłynął.

Reasumując Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów apelacji obrońcy S. S., ani wywodów uzasadnienia środka odwoławczego, uznając, że Sąd I instancji przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, dokonując prawidłowej, zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów, która doprowadziła do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, a w konsekwencji trafnej oceny prawnej zachowania oskarżonego, który dopuścił się wykroczenia skarbowego z art. 57§ 1 kks.

Sąd Okręgowy ocenił również, iż na akceptację zasługuje wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego, należycie uwzględniającej dyrektywy art. 53 kpk, w której to karze nie sposób doszukać się rażąco niewspółmiernej surowości.

Mając powyższe na uwadze utrzymano w mocy zaskarżony wyrok orzekając o kosztach postępowania.